

Тия дни дойде при мен, за да се видим и да си поговорим, една близка приятелка - Лили. Създаде се уютна атмосфера, която я предразположи към споделяне и тя ми каза следното: „Женското начало винаги съм го усещала като много по-силно изявено в мен. Майчинското ми чувство е силно развито. Имам изявена слабост към всички въпроси, свързани с раждането, новия живот, бебета, кърмене... Не мога да кажа, че някога съм имала проблем с мъжете, но ако трябва да определя най-малко любимата си дума на този свят, то тя би била "патриархат". Всеки път, когато по някакъв начин имам сблъсък на интереси с мъж, особено ако той ми е близък, съм склонна да го преживявам драматично. Не понасям добре критика от страна на мъже. Бързо я превръщам в мини война и тя винаги е повод, да се отдръпна рязко от човека. Сякаш в ума си противопоставям мъжете на жените и по презумпция приемам мъжете като по-груби и невнимателни към чувствата на другите. Дори и леко повишеният тон от страна на мъж ми действа силно обезпокояващо и дразнещо; преобладаващото чувство в такъв момент е огорчение, но често има и сянка на страх. Ситуацията се влошава, когато усетя, макар и косвено ... било то и неумишлено посегателство върху свободата си. А с жени нямам подобни проблеми. Винаги съм отворена за критика от тяхна страна и дори обикновено извличам нещо положително от конфликтната ситуация.“

Докато си говорехме с Лили, аз я наблюдавах внимателно. Забелязах как клепащите ѝ постепенно натежават, как се променя изразът на лицето ѝ... Чувствах, че е близо до състоянието на транс. Използвах момента... и въпреки че нямахме такава предварителна уговорка... с няколко изречения хипнотични внушения я въведох в състояние на транс, след което започнах да я насочвам с въпроси. Разгърна се преживяване, което впоследствие я помолих да опише:

„Видях се като младеж на седемнадесет години, който излезе от широк двор на върха на един хълм. Преминах през каменен зид, на място, на което би трябвало да има врата, но нямаше. Черно куче, което усетих близко и беше приятелски настроено, ме водеше. Тръгнахме да се спускаме по пътека от хълма надолу към град, който беше в ниското. Градът беше малък, тъмен, като кафява точка. Слизахме дълго време, сякаш нямаше да има край. Усетих, че нося някакво знание, светлина, която до онзи момент липсваше на хората долу в ниското. Осъзнах, че всъщност се прераждам и слизам на земята с това ново знание. Загледах се в лицето на младежа - беше нежно, мило, благо, излъчваше спокойствие и доброта. Продължихме да слизаме с кучето - водач. Вляво, до един от отсрещните хълмове, видях море, а плажът беше с тъмно оранжев пясък. После видях как градът се разрасна, стана светъл, чист, почти достигна до морето; сградите бяха бели, ниски, с равни покриви. Младежът, който бях в началото, беше вече на около тридесет, вървеше по улиците на града с четирима свои приятели, говореха си и се смееха. Бяха облечени в дълги бели дрехи и бяха обути в сандали. Усетих, че съм учен, нещо като философ или мъдрец. Стигнахме до един пазар с моите приятели и аз започнах да разглеждам и опипвам плодовете. Вървах бавно, лявата ми ръка

седеше отзад на кръста ми, а с дясната вземах плодове. Погледнах се отново отстрани и усетих пак тази благост, нежност в характера. За първи път се виждах като мъж, но чувствах, че характерът ми притежаваше тази финост, присъща на жена. Зададох си дори бърз въпрос дали нямам обратни сексуални наклонности, но не - това не беше обяснението. Аз просто бях мъж, който притежаваше чисто човешка доброта, топлина към околните, нежност, благост, красота в отношението си към света. Бях преди всичко човек и едва след това мъж. И в този момент осъзнах, че това е дълбоко залегналият в мен идеал за мъж. Осъзнах, че всяко по-явно отклонение в даден мъж от тази представа ме хвърля в смут, кара ме да се бунтувам вътрешно. Защото всъщност не делия хората на мъже и жени, а на такива, които са човечни, и такива, които не са. Едва след това ги разделям по полова принадлежност и това делене не е в основата на възприятието ми за един човек. Осъзнах, че си представям, че си мечтая всеки един човек, без значение мъж или жена, да може да признава и дава свобода на всеки друг да бъде и да живее според волята си. Осъзнах, че уважението между хората съм го поставила на пиедестал в ума си и че държа на него на цената на всичко.

Борислав ме насочи към това да направя сравнение между мъжа, който бях в онзи живот, и Боян – моят любим в сегашния ми живот. Поставих ги един срещу друг, усетих силна прилика, бяха почти идентични. Видях обаче егото на Боян като малко лъвче с грива, което той беше обуздал, държеше го под контрол уж. Но все пак усетих Боян като по-земен тип и видях как егото му понякога взема превес. И в това отношение той има още върху какво да работи.“